

Asta
chiar e
o poveste
de dragoste.

Nick și Charlie

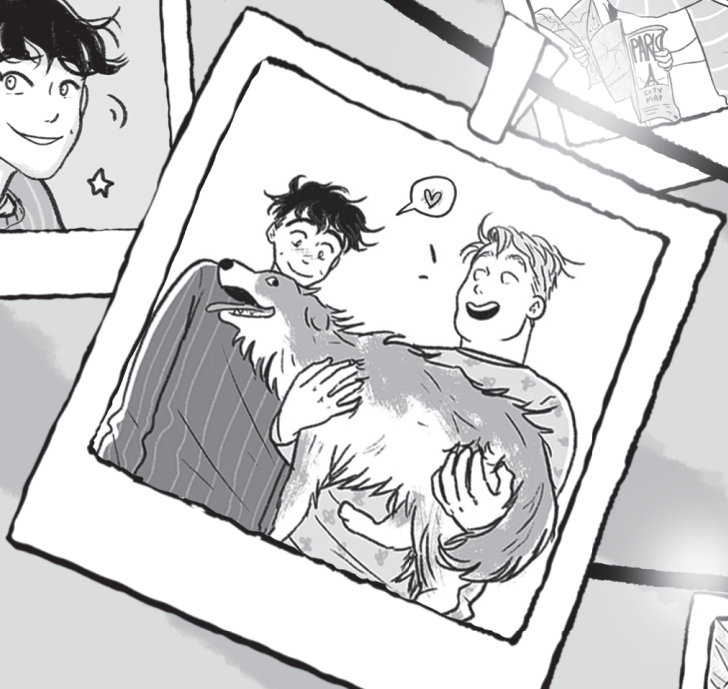
O poveste din seria *Heartstopper*

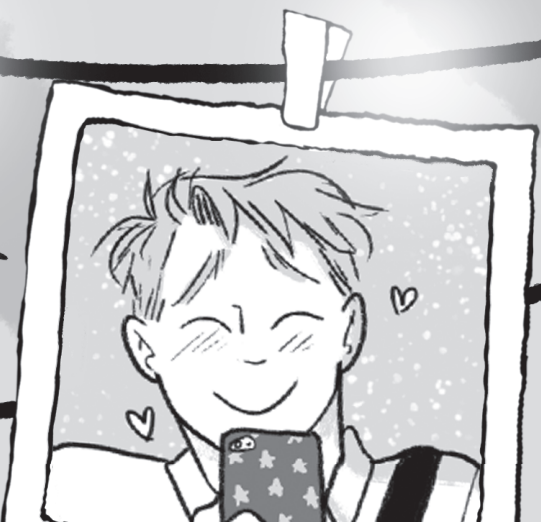
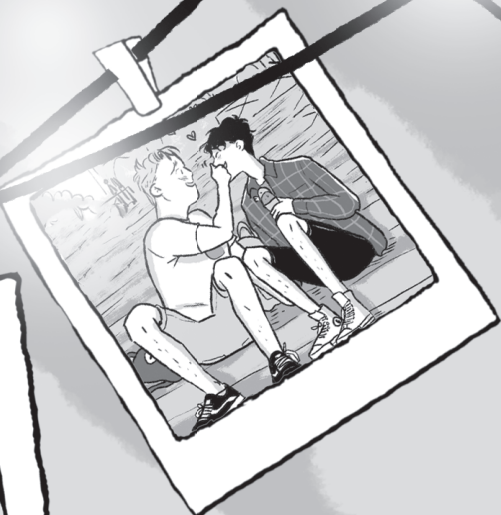
Alice Oseman

Traducere din limba engleză de
Mihaela Doagă

3
TREI

„— Da, foarte indiferente, într-adevăr, spuse Elizabeth rîzînd. Ah, Jane, ai grijă!

— Draga mea Lizzy, nu mă poți crede atît de slabă, încît să fiu în pericol acum.

— Cred că te afli într-un pericol mai mare ca oricînd de a-l face să fie și mai îndrăgostit de tine.“

*(Mândrie și prejudecată, Jane Austen)*¹

1 Jane Austen, *Mândrie și prejudecată*, traducere de Anca Florea, Corint, București, 2014, p. 320. (N. t.)

UNU

Charlie

În calitate de președinte al Consiliului Elevilor de la Truham Grammar School¹, am făcut multe chestii. M-am îmbătat cu vin la o ședință cu părinții. Am fost fotografiat de trei ori cu primarul. La un moment dat, fără să vreau, am făcut un elev de-a șasea să plângă.

Dar niciuna dintre chestiile astea n-a fost ca acum, când directorul școlii, domnul Shannon, încearcă să mă convingă să-i împiedic pe toți elevii de-a douășpea să se bucure de ultima zi de școală.

---

1 În sistemul britanic, așa-numitele „grammar schools” sunt instituții oarecum asemănătoare colegiilor naționale, care au atât clase de gimnaziu, cât și de liceu și la care elevii sunt admiși pe baza unui examen. (N. t.)

Probabil merită să pomenesc faptul că tipul cu care sunt de doi ani, Nick Nelson, e unul dintre acei elevi de-a douășpea.

— Nu te deranjează, nu?

Domnul Shannon se sprijină de masa din sala de socializare la care ar trebui să recapitulez pentru examene, dar unde stau, de fapt, să mă uit pe telefon la concerte de-ale lui Mac DeMarco.

— Toată treaba a cam scăpat de sub control și cred că sunt mai multe șanse să te asculte pe tine decât pe mine, dacă înțelegi unde bat.

— Ăă...

Îi arunc o privire prietenului meu Tao Xu, care e așezat lângă mine și tocmai înfulecă o pungă de bomboane Galaxy Minstrels. El ridică din sprâncene, ca și cum mi-ar spune: „N-aș vrea să fiu în locul tău“.

Chiar nu vreau să accept misiunea.

Activitățile din ultima zi de școală a elevilor de-a douășpea sunt inspirate de *High School Musical*. Au atârnat o pancartă

mare pe care scrie *East High* deasupra firmei cu Truham de la poarta școlii. Pun în buclă coloana sonoră la computerele din clase, așa că, oriunde ai fi în școală, o să auzi un cântec din *High School Musical* de undeva, dar nu știi niciodată sigur de unde vine. Au participat la un flashmob coregrafiat pe *What Time Is It* pe terenul de fotbal în pauza mare. Și au venit toți la școală îmbrăcați fie în ținute roșii de baschet, fie în ținute de majorete. Spre dezamăgirea mea, Nick a optat pentru ținuta de baschetbalist.

Ca să fie tacâmul complet, abătându-se de la modelul HSM, au făcut un fort din cutii de carton pe terenul de tenis și acum fac grătar acolo.

— Vreau doar să termine cu grătarul, îmi spune Shannon, sesizând în mod clar că nu mă trage așa să intru într-un fort din cutii în care se află o sută cincizeci de elevi mai mari decât mine și să le spun să termine cu distracția. Știi cum e. Normele de securitate și sănătate și toate cele. Dacă se alege cineva cu vreo arsură, eu o să am de-a face cu părinții furioși.

Râde în barbă. Domnul Shannon a ajuns să se încreadă cu totul în mine în lunile de când am devenit președintele Consiliului Elevilor. E chiar haios, pentru că rareori fac ce-mi cere el.

Cultivă relații bune cu profesorii și cultivă relații bune cu elevii. Nu-ți face inamici, dar nici prea mulți prieteni. Țsta e sfatul meu dacă vreți să terminați cu bine școala.

— Da, sigur, nicio problemă, îi răspund.

— Ești un ajutor de nădejde.

Arată cu degetul spre mine în timp ce se îndepărtează.

— Să nu exagerezi cu recapitularea!

Tao se uită la mine, înfulecând în continuare din bomboane.

— Doar n-ai de gând să-i iei într-adevăr la întrebări pe cei de-a douășpea, nu?

Încep să râd.

— Neah. O să dau doar o raită să văd ce mai pun la cale și să le zic să se ferească de Shannon.

Celălalt prieten al meu, Aled Last, ridică privirea din partea opusă a mesei. De o oră încoace își marchează notițele de recapitulare la mate în culori diferite.

— Îmi aduci și mie un burger?

Mă ridic de pe scaun și îmi iau sacoul pe mine.

— Dacă a mai rămas ceva.

Elevii de-a unșpea au intrat deja în vacanța dinaintea examenelor și eu mai stau pe-aici doar pentru că recapitulez mai bine la școală decât acasă. Tao și Aled au avut același plan. Dar niciunul dintre noi nu-și dorește să fie aici. E cea mai dogoritoare zi de anul ăsta și aș vrea doar să zac tolănit pe undeva, cu o pungă de gheață pe frunte.

Eu și Nick avem planuri în weekend. A terminat în sfârșit cu școala, iar eu o să fac o pauză de la recapitulare un weekend. Azi e joi — o să rămân la el peste noapte. Mâine-seară mergem la petrecerea pe care o dă Harry pentru toți elevii mai mari, de la a zecea până la a douășpea. Sâmbătă ne ducem la plajă. Iar duminică o să plecăm la Londra.

Nu că nu ne-am petrece oricum toate weekendurile împreună.

Nu că nu ne-am vedea în fiecare zi.

Dacă mi-ați fi spus acum trei ani că la șaptesprezece ani deja o să fiu de doi ani cu cineva, v-aș fi râs în față.

— CHARLIE SPRING!

De cum intru în fortul din cutii pe sub o pancartă pe care scrie „WILDCATS!“, Harry Greene vine spre mine, cu brațele întinse. E îmbrăcat într-o ținută de majoretă din *High School Musical*, potrivită pentru o fată de doisprezece ani, și-și expune o bună parte din coapsă, probabil mai mult decât s-ar cădea la școală.

Fortul e imens — au ocupat două terenuri de tenis. Pe lângă cantitatea ridicolă de cutii de carton, au rechiziționat pe puțin zece mese din diverse săli de clasă și au instalat un grătar perfect funcțional între cele două terenuri. Câteva persoane împart burgeri și chifle. Dintr-o boxă fără fir din colț se aude *Vampire Weekend*.

S-au adunat aici majoritatea elevilor de-a douășpea, dacă nu chiar toți. E *ditamai* promoția în comparație cu elevii din ceilalți ani — multe dintre fetele de la Higgs¹ dintr-a douășpea s-au transferat la Truham după ce-a fost un mare incendiu la Higgs și câteva clădiri au fost mistuite de flăcări. E o poveste lungă.

Harry își pune mâinile în șolduri și îmi rânjește.

— Ce părere ai?

Harry Greene, un băiat relativ scund, cu o freză cât casa, e probabil cel mai cunoscut din școală, în parte pentru că dă întruna petreceri și în parte pentru că nu-i tace niciodată gura.

Ridic din sprâncene.

— Despre fort sau despre coapsele tale?

— Ambele, amice.

— Ambele arată super, îi spun pe un ton serios. Bravo!

Ține-o tot așa.

---

¹ Acronimul sub care este cunoscut *Harvey Greene Grammar School for Girls* (Colegiul de Fete „Harvey Greene”), instituție fictivă pomenită și în romanele anterioare ale autoarei. (N. t.)

Harry se trage într-o parte și fandează.

— Știam eu că fusta e o idee bună. Ar trebui să mă îmbrac mai des așa.

— Categorie.

Harry era foarte nesuferit cândva — doar unul dintre numeroșii băieți mai mari care-mi făceau zile fripte când eram mai mic și eram singurul elev din școală despre care se știa că e gay. Dar cu timpul, din fericire, s-a dat pe brazdă și și-a dat seama că homofobia nu e o chestie cool.

Nu că l-aș fi iertat. Eu și Nick îl considerăm în continuare o mare scârbă.

Încă în poziția de fandare, mă întrebă:

— Te-a trimis Shannon? Ai venit să pui capăt petrecerii?

— Teoretic, da.

— Ai de gând s-o faci?

— Evident că nu.

Harry dă din cap.

— O să ajungi departe, amice. O să ajungi departe.

Nick e de obicei ușor de identificat într-o mulțime, dar astăzi aproape toată lumea s-a îmbrăcat în roșu. Sunt și câteva persoane care în mod evident n-au avut chef de așa ceva, între care și sora mea, Tori, care s-a îmbrăcat în uniforma neagră de la Truham și e așezată într-un colț, pe asfaltul vopsit albastru, stând de vorbă cu prietena ei, Rita. Dar în afară de ea și de încă vreo câțiva, restul lumii se confundă într-o masă nelămurită de roșu.

— Nick e acolo.

Mă uit la Harry, care arată spre colțul opus din stânga și rânjește la mine. Apoi o pornește într-acolo, fredonând *We're All in This Together*, și mă iau după el.

— NICK, AMICE! zbiară Harry, ca să se facă auzit prin mulțimea de elevi de-a douășpea, toți cu farfurii cu mâncare și pahare roșii de plastic în mână și pozându-se de zor.

Și iată-l.

Se întoarce spre noi din mijlocul unui grup, cu o expresie ușor confuză, ca și cum nu e sigur dacă a auzit glasul lui Harry sau i s-a părut.